

בתי הדין הרבניים
בבית הדין הרבני האזורי ירושלים

“נבאר להלן כי אף שחובת מזונות הילדים מוטלת על האב; אך לעיתים, כשהאב עני והאם עשירה, יש להטיל עליה חיוב זה, אך זה לא המקרה שבפנינו”

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1131995/34

בבית הדין הרבני האזורי ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב יצחק אושינסקי – אב"ד, הרב מאיר קאהן, הרב שמעון לביא

התובע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד גרמי שטרן)

נגד

הנתבעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד שמעון בר לב ועו"ד אלעד זמיר)

הנדון: מזונות ילדים – על האב או על האם – כללים בסיסיים

החלטה

בפנינו תביעת אב לחייב את האם בתשלום מזונות הקטין כבן 11 המתגורר עמו.

ונזכיר האמור בהחלטת בית הדין מיום 01.12.2025:

"בפנינו בקשת האיש למתן החלטה בבקשתו לחיוב האשה במזונות קטין, המצוי במשמורתו, בהעדר תגובה.

הבקשה לחיוב האשה במזונות הקטין הועברה לתגובת האשה, אך זו לא התקבלה חרף חלוף מועדה וחלוף אורכה שניתנה לה.

לאחר עיון בבקשה ובתיק ממנו עולה – על פניו ובהתאם לנתונים שהיו ידועים לבית הדין עת ניתנה פסיקתו למזונות הילדים – כי האשה אינה אדם אמיד, באופן אשר שולל את האפשרות לסטות מקביעת הדין האישי המחייב באופן בלעדי את האב לזון את ילדיו, הרי שאין מקום להעתר למבוקש.

ואולם, משלא התקבלה תגובת האשה לבקשה, בית הדין מחליט כי טענות הצדדים תשמענה בדיון ועל המזכירות לקבוע מועד לדיון, לפי היומן.

ואולם יקח האיש לתשומת לבו, שככל ולא תמצא הצדקה לבקשתו וזו תדחה לגופה – מכל סיבה שהיא, בית הדין ישקול לחייב אותו בהוצאות משפט מתאימות."

ואכן, התקיים דיון בכך.

ונזכיר אף האמור בהחלטת בית הדין מיום 21.06.2026 לאור הדיון שהתקיים:

"טוען ב"כ האב: מדובר בקטין בגיל 11, הוא גר אצל אביו. מאז מאי 21, הוא היה אצל אביו, למעט תקופת בין מאי 24 לאוקטובר 24, שאז היה אצל האם, והוצא ע"פ החלטת בית משפט לנוער למרכז חירום, ובאוגוסט

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

25 הוא שוחרר ממרכז חירום למגורים אצל האב, ע"פ פסיקת בית משפט לנוער בבית שמש ונקבע שהקשר של האם עם הקטין יהיה במרכז קשר. מאז הקטין אמור לראות את האם במרכז קשר, ובשלושת חודשים אחרונים האם לא באה לראות את הבן במרכז קשר. זה המצב העובדתי. ההמלצה היא להמשיך את המצב הקיים. זה לא אמור להשתנות בתקופה הקרובה. האב משלם הכל, כולל בריאות וחינוך, כל ההוצאות על האב. האב מבקש לחייב את האם בתשלום מזונות בסך שנקבע בעבר, והשתתפות בהוצאות חריגות וחינוך, ולעדכון את הסך בהתאם לשינוי במדד.

מגיב ב"כ האם: אין בקשת מזונות מטעם האב. יש רק תיק מזונות של האשה. הוא צריך להגיש בקשה ספציפית לכך, הוא עשה שימוש בתיק של האשה, ואין אפשרות כזו. הוא צריך להגיש בקשה נפרדת לתיק. זו תביעה כספית למזונות וצריך להגיש הרצאת פרטים ותלושים, ולכן צריך למחוק את התביעה על הסף. המוציא מחברו עליו הראיה.

בית הדין הבהיר: זה שילד צריך לאכול, כולי עלמא יודעים, גם בלי הרצאת פרטים.

בנוסף נבהיר כי האב כן פתח תיק לתשלום מזונות, ובתיק זה אנו עוסקים. זאת מעבר לכך שכל צד רשאי להגיש בקשה אף בתיק שצד שני פתח.

טוען ב"כ האם: מצבו הכלכלי של האב טוב יותר בהרבה מהאם. זה מדין צדקה בגין 11 וחצי. כן הילד אצל האב מאוגוסט 25 והאב לא הגיש מאז תביעה למזונות והוא לא חסר אמצעים. בתי דין פוסקים מזונות ילדים כשהבן אצל האב, בודקים את מצבה הכלכלי של האם. יש משמעות לכך בסיפור. האם עובדת סייעת ברופא שיניים ומרוויחה 4.5-5 אל"ש לחודש. האב הרוויח לפני כ 12 שנים כ 12-13 אל"ש לחודש ויש לו גם השקעות. המצב הכלכלי הוא פער עצום. הדבר שניתן לעשות הוא לפטור את האב ממזונות כשהילד אצלו.

מגיב ב"כ האב: מצבו של האב לא כל כך טוב. יש לו ריבוי תיקי הוצל"פ, חלקם כתוצאה מהתערבות ב"ד הגדול לטובת האם, והאב צדק בכל טענותיו. האב עבר בעבר כמעצב אתרי אינטרנט, סובל מהתפתחות הבינה המלאכותית, עבר להיות עצמאי לאחרונה ואין לו שכר קבוע, רק לפי פרויקטים התיק נפתח תוך חודשיים מהעברת הילד אליו במסגרת הליכי נוער וחודש ומשהו לאחר חזרת בית הדין מהפגרה. יש תיק, הוא פתח תיק. יש דרך לאם להשתתף בלי להוציא שקל מהכיס. האב מנסה למכור את המשרד שנמצא בבעלות משותפת בת"א. בית הדין מינה את עו"ד (פלוגית) ככונסת נכסים ומקווים שהיא תצליח למכור. האב יקבל מכך הוצאות שהוציא. ניתן לגרוע מחלקה של האם בכספים אלו. זה כסף שהיא קיבלה ממה שהאיש השקיע אף שרשום על שמה, ויחזור לילד.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

מגיב ב"כ האם: היה צריך להגיש בקשה מסודרת. לתת זכות תגובה. אני אשקול את בקשתו בתוך 14 יום. היתה לו שנה להגיש, מצבו הכלכלי טוב והוא לא ממהר.

ב"כ האב מציע הצעתו בפירוט לבקשת בית הדין: אני אציע סך שלא תבעתי. אך אם ישלם 1500 ש"ח לחודש כולל הכל, למעט חינוך ובריאות - ומה שמקבל מענק מהמל"ל יקוּזז - מיום הגשת התביעה ועד לגיל 18. אם תסכים להעביר את מלא המשרד לו, שזה פחות מסך זה, זו גם אופציה. ב"כ האם: צריך גם הרצאת פרטים, האב מקבל עוד קצבה מחו"ל.

ב"כ האב: הוא לא מקבל קצבת נכות.

עד כאן טענות הצדדים ההדדיות.

ובכן, הצעת האב הספציפית הרשומה מעלה תועבר לתגובת האם בתוך 14 יום כבקשתה.

תגובתה תהא לאקונית "מסכימה" או "לא מסכימה", ללא העלאת התניות או הסתייגויות.

במידה ותושג הסכמה בין הצדדים, מסתבר שבית הדין יאשרה.

במידה ולא תושג הסכמה, תינתן החלטה בבקשת האב לתשלום מזונות ע"י האם. בתיק זה בית הדין לא נזקק להרצאת פרטים או קבלת תלושי שכר וכד' מאת הצדדים, שהרי אף אם תתקבל הבקשה לתשלום מזונות מהאם לאב, הם יהיו בגדר מזונות זמניים, שלשם מתן החלטה בכך אין צורך בכל פרטי הרכוש או פרטי השכר המבוקשים.

והתקבלה תגובת האם המביעה חוסר הסכמה להצעת האב הנ"ל.

משכך, יש לתת החלטה בבקשה לגופה, כפי הרשום בהחלטה מעלה כי "במידה ולא תושג הסכמה, תינתן החלטה בבקשת האב לתשלום מזונות ע"י האם".

ובכן, לאחר העיון בתביעת האב והפעלת שיקול הדעת; תביעת האב לחייב את האם בתשלום מזונות הקטין המתגורר עמו, נדחתה.

ונבאר.

האם אינה עשירה; לטענתה בדיון, היא עובדת סייעת אצל רופא שיניים ומרוויחה -4.5 אל"ש לחודש. לא נטען שהיא עשירה ומשתכרת שכר רב.

זה לא המקרה המובא בהלכה בו מחויבת אם לפרנס את הילדים.

נבאר להלן כי אף שחובת מזונות הילדים מוטלת על האב; אך לעיתים, כשהאב עני והאם עשירה, יש להטיל עליה חיוב זה, אך זה לא המקרה שבפנינו.

בקצרה נאמר: האם מדווחת על הכנסה חודשית נמוכה כמתואר, כך שאין מקום להחשיב את האם לעשירה (ואמנם, לפסיקת בית המשפט העליון בתיקים: בע"מ 919/15, בע"מ 1709/15, יש

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

מקום לחייב אף את האם במזונות ילדים; אך למעשה, אף לשיטתם כרשום בפסק הדין שם, בכל תיק יש לפסוק לגופו; ובנסיבות המתוארות בתיק זה, אין הצדקה לכך אף לשיטתם, כשהכנסותיה של האם נמוכות כאמור).

למעשה, חלק ניכר מהרכבי בית הדין מתייחסים אף היום להכנסות שני הצדדים, ובוחנים זאת בדיון טרם מתן החלטה למזונות. וכך למעשה רשום מפורשות בהחלטת מועצת הרבנות הראשית משנת תשע"ו, שיש להתייחס להכנסות האם (וכלשונם: "על היושבים על מדין להוסיף לשיקול הדעת בפסיקת מזונות הילדים את היכולת הכלכלית של האם"), אך זה לא יתאים לנסיבות תיק דגן כאמור.

ונציין מקורות הלכתיים להנחה הרשומה מעלה באשר לחיוב אם, ומתי, במזונות ילדיה. הבאר היטב (אבהע"ז סימן ע"א ס"ק א בסופו) הדגיש את המובא במהר"י וייל, כי כל חובת המזונות לקטנים מוטלת אך ורק על האב, אך האם אינה חייבת במזונות בניה הקטנים. כנ"ל הסיק גם בשו"ת נודע ביהודה (מהדורה תניינא, אה"ע סימן לח).

ולכאורה יש לדון, שכאשר מדובר בחיוב לזון את הילדים שמעל גיל שש, החיוב מדין צדקה, ואף על האם מוטל חיוב זה, אם יש באפשרותה ויש לה ממון שלה, כחיוב צדקה לשאר קרובים. ואולם עיין פתחי תשובה שם (ס"ק א), ויתכן לומר שאין עליה חיוב לזון אותם כאשר אינה בדין ירושתם.

ואכן העירו בפסקי דין רבניים חלק יא (עמוד 216) כך:

"ומצד שני, האם מן הראוי שתמיד האב ישלם אף בזמן שהאם היא עתירת נכסים או שמרוויחה היטב, והוא חי לו ממשכורת מצומצמת".

כך שבמקרה והאם עשירה, יש מקום לבחון לחייבה במזונות ילדים.

ברם, באשר לכך, נצטט מתוך סיומת החלטת בית הדין באר שבע בתיק 147728/1:

"א. סיכומם של דברים, הלכות רבות נשנו כאן. 1. מזונות קטני קטנים: החיוב מוטל על האב ולא על האם. דין זה אינו מילתא בלא טעמא, אלא מבטא עיקרון שלא חייבו חכמים את האם בחיובים ממוניים או מעשיים כלפי בניה ובנותיה. 2. תקנת אושא: לדעת מר"ן ורבים עמו מתקנת אושא חייב האב בלבד במזונות בניו עד גיל י"ג. חיוב זה מוטל על האב גם כשאינו אמיד. 3. תקנת הרבנות הראשית עניינה הוא להעלות את גיל החיוב למעלה מגיל שש פרט למקרים מסוימים שאפשר שאינם כלולים בתקנה. מכוח תקנה זו מחויב האב בלבד גם באינו אמיד".

כך שהסיקו שלא מוטל על אם חיוב לזון ילדיה, אלא רק על האב.

ועוד כתב שם הדיין הג"ר אברהם צבי גאופטמן שליט"א:

"איך שלא יהיה, כאשר מצבו הכלכלי של האב לא שפר עליו, או לחילופין כאשר מצבה הכלכלי של האם שפר עליה, יש להטיל על האב חיוב מזונות מידתי, ולהתחשב במצבו ובמצבה של האם. בין אם נאמר שהדבר נובע

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

מכוח חובת האם לסייע במידת מה במזונות הילדים מדין צדקה, ובין אם נאמר שאינה חייבת, אך אין להשית על האב מזונות גבוהים מכפי יכולתו. זו היא דרך המלך בה נקטו בתי הדין מקדמת דנא בבואם לפסוק מזונות. זו גם משמעותה של החלטת מועצת הרבנות הראשית מיום י"ח בכסלו תשע"ו (18.12.2016), לפיה: 'על היושבים על מדין להוסיף לשיקול הדעת בפסיקת מזונות הילדים את היכולת הכלכלית של האם'.

כך שאף לשיטתו, הדברים אמורים רק באם בעלת הכנסה טובה; ואף אז, יש לחייב את האב בחיוב מזונות מידתי, מה שאין כן בנסיבות דנן.

באשר לכך, ראו אף מתוך האמור בשו"ת יביע אומר (חלק יא חלק אבן העזר סימן סז):

"ואם האב איננו אמיד ופרנסתו מצומצמת, ואילו האם אמידה שתוכל לפרנס את הבן או הבת שהם למעלה מגיל שש שנים, יש לחייב את האם במזונות מדין צדקה. וע' מעשה רוקח על הרמב"ם (פרק כא מהלות אישות הלכה יח). אולם אם האב והאם שניהם אמידים, חובת המזונות על האב בלבד. (וראה בספר בני אהובה פרק כא מהלכות אישות הלכה טז, ובמעשה רוקח שם הלכה יח הנ"ל, ובספר בית מאיר סימן פב ס"ה, ובשו"ת ידי דוד (קראסו) סימן סה, ובשו"ת ישכיל עבדי ח"ו חאה"ע סי' לח אות ו-ז, ובשו"ת משפטי שמואל (ורנר) ח"א סימן טז. ע"ש).

הרי שסבר שבמקרה שהאם עשירה והאב חי בצמצום, יש להטיל המזונות על האם מדין צדקה, מה שאין כן בנידון דנן, כאמור.

וראו עוד מה שכתב רבי יונתן אייבשיץ, בספר בני אהובה (הלכות אישות פרק כא הלכה טז), שכך השיב:

"האישה שנתגרשה אין כופין אותה להניק אלא אם רצתה נותן לה שכרה ומניקתו. הרמ"א הביא (סימן פב סעיף ה) דאם אין לו להשכיר כופין אותה להניק ותמה החלקת מחוקק (ס"ק ו) דלמה לא יהיה מוטל על הבית דין לשכור מינקת כמו פרנסה דלאחר כ"ד חודש? ונראה דודאי אם האשה עשירה אף לאחר כ"ד חדשים כופין את האם לזון בניה, דהא כופין על הצדקה ואין לך צדקה יותר מזה, ואם כן היא שיש לה חלב בדדיה ותוכל להניק הרי היא עשירה לדבר הזה וכופין אותה כמו שכופין על כל הצדקה".

כך שיש בסיס לחייב אם עשירה במזונות ילדיה.

ברם, בתיק 147728/12 (בית הדין באר שבע, עמ' 45) כתבו על כך:

"דוק שכל דבריו הם באופן שאין לאב להשכיר, ולא כפי שראיתי שהביאו מדברי הבני אהובה מקור לכך שהאב והאם חייבים מדין צדקה בשווה ויש לחלוק ביניהם את מזונות הילדים, וגם לדידו יש ליישב כמו שכתבנו לדעת המעשה רקח".

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ואף בשו"ת ישכיל עבדי (אה"ע ח"ו סימן לח) כתב שבאין לאב, יש לחייב האם מדין צדקה, וז"ל:

"והנה יש לדון אם אין לאב והאם עשירה, אם יש לכופ אותה מתורת צדקה, הנה ביו"ד ס' רנ"א ס"ד פסק מר"ן ז"ל וז"ל מחייבים את האב לזון את בנו עני ואפילו אם הוא גדול מחייבים אותו יותר משאר עשירים שבעיר (וכן שאר קרובים וע"ל ס' רנ"ז ס"ח) ושם בס' רנ"ז פסק עני שיש לו קרובים עשירים שיכולים לפרנסו אין גבאי העיר חייבים לפרנסו וכו' ע"ש, נימ"ל דאם באמת האשה היא עשירה ויש לה האפשרות לטפל בילדה לפרנסו והאב אין לו היכולת, אז יש לכפות על האשה לפרנסו, דאין לך קרוב יותר מהאם לבנה, ואין מקום לחלק בין טיפול לפרנסה, דאם היא עשירה הרי יכולה לשלם לאחרת שתטפל בו, וטיפול לא נפיק מכלל פרנסה".

אך כאמור, אין הדבר שייך לנסיבות דנן, בהן אין האם עשירה. למעשה, מצינו עוד שיטות פוסקים שמטילים חיוב מזונות על האם כשהיא עשירה. וראו לדוגמה בספר משפטי שמואל (הרב שמואל ורנר, סימן יא עמוד צד):

"עתה הבה ונראה מהו חובת האם במקרה שלא נערך שום הסכם בין הצדדים המחייב את האשה באיזה סכום שהוא לצרכי מזונות הבנים וכו'".

וביאר והוסיף שם:

"בתקנת אושא ותקנת חכמים בחיוב מזונות הבנים הקטנים הטילו החובה על האב בלבד, ולא הוזכרה האם בחיוב זה. ראה בשו"ת מהר"י ווייל חלק דינין והלכות סימן י"א שכתב בזה"ל: 'נראה דאשה אינה חייבת לזון בניה הקטנים מדאמרין פרק אע"פ גרושה היכא דמכיר אותה התינוק אז חייבת להניק ונוטלת שכר, ודוחק לומר חצי שכר. ובפרק הנושא אשה אומרת יהא אצלי ויורשים אומרים יהא אצלנו שומעין לה. ואם איתא דהיא חייבת פשיטא דשומעין לה, ואין לומר דהיא איירי כשיש ממון להתינוק, דאם איתא דהיא חייבת מתקנת חכמים אפילו אם יש ממון לתינוק, אפילו הכי היא חייבת, וכן כתב האשרי פרק נערה שנתפתחה, אפילו אם יש ממון להקטן האב חייב לזונו, ועוד מדפריך פרץ החולץ ותבעתינה ליורשים מה יש לה לתבוע היורשים הא היא חייבת, ומדקאמר תבעתינה ליורשים ולא קאמר תבעתינהו להאפוטרופוס מהכא נראה נמי היכא דאין לו לתינוק היורשים חייבים לזונן: (והמהרי"ט אלגאזי בספרו קהלת יעקב ח"ג אות קפט מעתיק דבריו)".

ועוד סיכם וביאר:

"הרי מבואר להדיא דתקנת חכמים לזון את הבנים הקטנים הותקנה והוטלה על האב ואין האם חייבת בתקנה זו, אולם כבר ביארנו לעיל (סימן ד ענף ה וסימן יד) דאף במקום שאינו תקנת חכמים ותקנת אושא על כל פנים חייב האב לזונם מדין צדקה אם הוא אמיד. ומאידך גיסא יש שמתורת

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

צדקה אין לחייבו, ומכל מקום עומד הוא בחיוב מזונות הבנים מתקנת אושא או מתקנת חכמים – ולכן בחיוב מזונות בניו קטנים אם אין אפשרות לאב לזונם. והאם אמידה, עשירה. ואפשר לה לזונם אף על גב שאינה חייבת מתקנת חכמים אבל חייבת היא האם לזון בניה מתורת צדקה. שהרי אפילו לעני שאינו קרוב שלה חייבת לתת לו צדקה, כל שכן בניה".

והביא מקורות לשיטתו:

"והדברים מפורשים בפוסקים גדולי האחרונים, עיין באה"ע סימן פ"ב סעיף ה: 'האשה שנתגרשה אין כופין אותה להניק את בנה, אלא אם רצתה נותן לה שכרה ומניקתו וכו' אבל אם הכירה וכו' אין מפרישין אותה מפני סכנת הולד" וכו'. וכתב הרמ"א: 'וי"א וכו' וי"א הא דגרשה אינה מחויבת להניק. אם אינה מכירה. היינו כשמוצא מינקת אחרת ויש לו להשכיר. אבל אם אין לו כופה אותה ומניקתו'. וכתב שם הח"מ סק"ו על דברי הרמ"א אלו, בזה"ל: 'לא ידעתי טעם לדין זה ובמה נתחייבה היא יותר משאר נשים. ולמה לא יתנו לה ב"ד שכר הנקה כשם שעל ב"ד לפרנס הולד אחר שגמלתו'".

ועוד הוסיף:

"וראה בספר בני אהובה (להגאון רבי יהונתן אייבשיץ זצ"ל) פכ"א מאישות הט"ז שתירץ תמיהת החלקת מחוקק הנ"ל ומבאר אל נכון דברי הרמ"א וז"ל 'ונראה דודאי אם האשה עשירה אף לאחר כ"ד חודש כופין את האם לזון בניהם דהא כופין על הצדקה ואין לך צדקה יותר מזה. ואם כן היא שיש לה חלב בדדיה ותוכל להניק הרי היא עשירה לדבר זה וכופין אותה כמו שכופין על הצדקה' וכדברים האלה כתב המעשה רוקח שם והבית מאיר בסימן פ"ב, ע"ש".

וסיכם את העולה מהשיטות:

"ומבואר מדבריהם להדיא שעל אף שאין חובה על האם לפרנס בניה מתקנת אושא ומתקנת חכמים, מ"מ חייבת היא לזונם מתורת צדקה אם היא אמידה והאב עני שאין באפשרותו לזון את בניו".

וציין להבדלים בין חובת האב לזון לחובת האם לזון את הילדים:

"ואכן ישנם הבדלים רבים מהחובה המוטלת על האם שהוא מתורת צדקה להחובה שהאב חייב בזה שהיא מתקנת חכמים שחוייבו בזה. ויצוין הבדלים אחדים לדינא. כבר ביארנו בסי' י"ד דעת המהר"מ מרוטנברג שהאב חייב במזונות בניו הקטנים (עד שש) אפי' יש לה רכוש המאפשר להם להתפרנס מזה. (ראה שם אות י"ד וי"ט) כי כך היתה תקנת חכמים וזהו לגבי חובת האב. אבל האם שהחובה לפרנס בניה הוא כאמור מדין צדקה אינה חייבת אלא כאשר אין להם לבניה ממה להתפרנס. אבל אם הם בעלי רכוש ויש להם להתפרנס מרכושם אין על האם מצות צדקה לפרנס את מי שיש לו ואין בו צורך לצדקה וכו'".

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ועוד מוסיף שם:

"וכמו כן הלא האב חייב במזונות בניו הקטינים עד שש אפילו אינו אמיד ובי"ד כופין אותו על כך, ואילו האם אינה חייבת אלא אם היא עשירה כנ"ל, גם ביארנו בסימן ד' שהאשה החייב במזונות בניו מגיל שש עד שיגדלו מתקנת חכמים אף שהוא ביסודו מדין צדקה תקנת חכמים היא מקיפה ורחבה מדיני צדקה הרגילים וחייב לתת להם די מחסורם אף שזה עולה על חומש מרווחיו, כי זהו החידוש בתקנת חכמים. אבל האם שחיובה לזונם הוא רק במסדרת מצות צדקה המצומצם. יתכן שאינה חייבת יותר מחומש רווחיה אע"ג שאין זה מספק די מחסורם של הבנים. ויש לעיין בזה בסימן הקודם (ט"ו)".

וחילק בין ילדים קטנים לגדולים יותר:

"וכל זה בנוגע למזונות בנים קטנים, אבל בנים גדולים שעברו גיל שלש עשרה שמזונותיהם מוטלת על האב רק משום צדקה, כמו שהאב חייב בצדקה כך האם מצווה על כך, והם שווי זכויות וחובות בכך. ולכך בנדוננו שגם האשה האם המשיבה בתיק זה היא אמידה עשירה בעל יכולת לעזור ולתמוך בבניה אינה זכאית לבוא בתביעות כלפי האב (התובע בתיק זה) הזן ומכלכל את בניו בשפע. ומספק כל צרכיהם על צד היותר טוב. אם לפי השקפתה והרגשתה זקוקים היא למשהו כתקליטים וכדומה שהאב אינו נותן. תתעורר נא האם רגשי רחמנות האם ותמלא היא החסר, ואינה זכאית ואינו בדין שהיא תבוא בתביעות כלפי האב".

כך שאף לשיטתו, יש לחייב אם אמידה במזונות הילדים, מה שאין כן בנסיבות דגן כאמור.

לסיום נעיר. לא ניתן לראות באם עשירה, אף שיש לה איזה חלק עתידי במשרד המשותף. אמנם בעתיד, במכירת המשרד, האם תקבל סך מסוים, אך זה לא מביא לתוצאה שהיא תשלם מזונות הקטין כבר עתה, וזאת מחמת שתי סיבות: א. עתה אין לה כסף זה, זה רק כסף עתידי שיגיע לה בעת מכירת המשרד. ב. אף אם היה לאם כבר עתה ביד כסף זה, הרי אף האם צריכה מעט כסף לשם מגוריה ומחייתה האישית, ואין זה הופך אותה לאם עשירה.

מסקנה

לאור כל האמור והמפורט; בנסיבות דגן, אין מקום לחייב את האם להשתתף עם האב בפרנסת ומזונות בנם הקטין המתגורר עם האב.

ניתן ביום כ"ד בתמוז התשפ"ו (09/07/2026).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הרב שמעון לביא

הרב מאיר קאהן

הרב יצחק אושינסקי – אב"ד

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה

משפחה • משפט • ומה שביניהם

WWW.GET-OVER.CO.IL